

Täyttäkäämme vel- vollisuutemme!

Niissä poikkeuksellisissa oloissa, joissa maailman kansat ovat kohta neljä vuotta eläneet, ovat kaikki rauhallisen kehityksen vapaat, kirjoittamattomat lait saaneet väistyä syrjään pakkolakiensa tieltä.

Kansojen hallitukset ovat olleet patotetut säättämään monenlaisia pakkolakeja turvatakseen kansojen olemassaolon ehtoja. Vapaamielisimmätään hallitukset eivät ole voineet olla julkaisematta kansalaisten vapautta rajoittavia määräyksiä, sillä kaikkein epäitsekäimmät ja valistuneimmatkaan kansat eivät omaista vapaasta tahdostaan, ilman hallituksen säännöstelyä, ole osanneet niin yskimielisesti alistua noudattamaan tilanteen vaatimuksia, kuin tarve kulloinkin on vaatinut. Kun esim. elintarpeet ovat maassa vähentyneet ja uusien saanti ulkomailta ollut vaikea tai kokonaan mahdoton, niin on hallitus ollut patotettu määräämään niiden annosten suuruuden, minkä kunkin kansalainen on oikeutettu toimeentulokseen käyttämään. Estääkseen, kysynnän ollessa suuremman tarjontaa, hintojen kohoamista niin korkeiksi, että siitä syntyisi vaikeita taloudellisia häiriöitä, on hallituksen ollut pakko ryhtyä säännöstelemään välittämättömien tulo- ja kulutustavaroiden hintoja.

Tämmöisten olojen vallitessa ei tuottajalla ole oikeutta käyttää tuotettaan mielinmäärin omaan hyödykseen, vaan on hän velvollinen luovuttamaan valtiolle kaiken sen, mitä ei itsensä ja perheensä elatuskefi välttämättömästi tarvitse. Hallitus määrää kuinka paljon tuottaja saapi omassa talouksessaan kuluttaa ja jäännöksen jakaa hallitus puutteessa oleville.

Niissä maissa, joissa kansojen oikeudentunto on kehittynt, on verrattain helppo tämänlaisia valtion säännöstenjä toteuttaa, sillä kansalaiset tiellä käsittävät, että hädän aikana on jokaisen kansalaisen velvollisuus alistua noudattamaan hallituksen antamia määräyksiä. Onpa muutamissa maissa paljas hallituksen lausuma toivomuksen jo pidetty niin velvoittavana, ettei mitään pakkolakeja ole tarvinnut säätää. Toisissa maissa, kuten esim. Saksassa on näitä lakeja niin tarkoin noudatettu, että kansa on yksistään niiden avulla voitu pelastaa nälkäkuolemasta ja armeija pitää taistelufuntoisena. Vain ehdoton hallituksen antamien määräysten noudattaminen on auttanut Saksan kansaa selviytymään tähän asti sodassa voittajana.

Suomen kansa on myöskin tällä hetkellä siinä asemassa, että sen on joko ehdottomasti alistuttava noudattamaan hallituksensa antamia määräyksiä, tai laskeutava aseensa ja nöyryyttävä kapinallisten wallanansattajien, ryövärien ja murhamiesten määräyksiä tottelemaan. Muuta mahdollisuutta ei ole. Kun hallituksemme on määrännyt, että maanviljelijäin on luovutettava kaikki liitawilja mitä kullakin yli oman kulutusarpeen on ja supistettava kulutustaan entistäkin pienemmäksi, ja kun se on lausunut toivomuksen, että ainakin puolet syys- siemeneksi waratusta ruutiista ja kaikki eläimille waratut laurat olisimat luovutettawat vapaaehtoisesti hallituksen määräämästä hinnasta valtiolle, samoin kuin myöskin lyhennettävä omaa kulutuskautta kahdella kuukaudella, eli siihen asti, jolloin on ulkomaalta toivo saada wiljaa

tuoduksi, niin pitäisi sen olla meille kaikille päivän selvä, että ehdottomasti niin on tehtävä. Tällä hetkellä, jolloin maanviljelijät meillä ovat niin ilahuttavan yksimielisiä ja innostuneina nousseet puolustamaan laillista hallitustamme ja yhteiskuntaamme, tällä hetkellä ei kenkään saa itsellään voiton toivosia, tai oman tylläisyytensä tyydyttämisen tähden kieltäytyä noudattamasta hallituksen määräyksiä ja jakamasta viimeistä leipäpalaansa armeijan ja häädössä olevien kansalaisten auttamiseksi. Joka sen tekee, hänet on leimattava petturiksi ja yhteisen asiamme kavaltaajaksi, sillä ilman leipää ei armeija voi joutia. Jos meidän taasen täytyy luopua taistelusta, niin joutuu kunnis Karjalamme punaryssien temmellysalueeksi ja silloin kitsaimmattin ja ahneimmattin saavat luovuttaa säästönsä pennittömästi. Eikä yksin tavaransa, myöskin oma henkensä saattaa olla vaarassa, kuten useat esimerkit rintamantakaisilta seuduilta liiankin selvästi osoittavat.

Luovutettavasta tavarasta maksettava hinta ei myöskään saa olla minään esteenä elintarpeiden luovuttamiselle. Kun hallitus on koko maan yleistä etua silmälläpitäen määrännyt tavaroiden luovutushinnat, niin on niihin auliisti tyydyttävä. Ne hinnat ovat fiksi korkeat, että ne hyvin vastaavat tuotantokustannuksia, jääpipä vielä kohtalaisen hyvä voittohin. Kenelläkään ei ole nyt oikeutta vaatia itselleen kohtuuttomia voittoja. Tunnon on se ihminen, joka tämmöistä aikaa käyttää hyväksseen rikastuakseen toisten kustannuksella.

Meidän nuoret miehemme uhraavat kotiemme puolustamiseksi kalleimansa mitä heillä on, oman elämänsä. Onko kenelläkään oikeutta kieltäytyä niistä pienistä uhrauksista, mitä hallitus näiden sankariemme, naistenme ja lastemme hyväksi meiltä vaatii?

Sortavala 1918
Suomen Kirjon Siälähetysseuran Kirjavaino.
